

متن پرسش

سلام علیکم و رحمة الله جناب استاد، این روزها که پرده از انواع فساد جامعه بیش از پیش کنار رفته و این پرده‌داری در فحشای بین‌ظهوری بس شهوت‌انگیز یافته است، شخصا نفرتی عمیق نسبت به اغلب جامعه در خود حس می‌کنم و این سؤال را از خود می‌پرسم که آیا به راستی شرع مقدس من را مکلف نموده که باید خلق الله را دوست داشته باشم؟ تا کی باید مشغول مخلوق ماند و از خود غافل شد؟ چرا نوح‌وار به ساخت کشتی نجات خود نپردازیم و از این جماعت پرشکایت گریان روی برنتابیم؟ در شرایطی که جرأت مقابله با فساد از بین رفته و مرتبه نهی از منکرمان از انزجار قلبی، تجاوز نمی‌کند، چگونه می‌توان الفاظ وحدت! و همبستگی و جامعه مسلمین را فهم کرد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: تصور بنده آن است که واقعاً اینطور نیست. اکثر مردم جامعه ما انسانهای خوبی هستند و باید برخورد ما با آنها دلسوزانه و صمیمی باشد. ملاحظه کردید که رهبر معظم انقلاب در مورد افراد ضعیف الحجاب که هیچ، حتی در مورد آنهایی که کشف حجاب کرده‌اند فرمودند؛ قضیه را نمی‌دانند و گرنه آن کار را نمی‌کردند. موفق باشید